

Ἄλλὰ δὲν πρόσθεσε ὅτι ἀποτελειώθη τὰ λόγια του. Ἕνα κύμα ἀγριο, φουρτουνιασμένο κύμα, ἀνατίναχτηκε μὲ ὀρμή ἀπ' τὴ παγωμένη τοῦ ἀγέρα φτερούγα, καὶ σκορπίστηκε ἀπάνω στὰ δυὸ ἀγκυλιωμένα ἐκεῖνα ἀγγελιοῦδια, στὶς δυὸ ἐρωτευμένες ἐκείνες ψυχές, ἐνῷ ὁ ἀφρός του ὁ ἀσημένιος τοὺς ἐσκέπασε ἀπαλὰ-ἀπαλὰ, σὲ γλυκύτατο σάβανο...

...Καὶ μὲς τὸ λυσσασμένο βοῦρημα τοῦ κύματος καὶ στὰ παράτονα κι' ἀγρια βογγητά του, ξεχώρισε μιὰ βαθεῖα-βαθεῖα, ἀγνωστὴ φωνή, λὲς κι' ἐβγαιν' ἀπ' ἄλλο κόσμο, φωνή, ποὺ ἀπαντοῦσε στὴ πνιγμένη ἐρώτηση τῆς ἐρωτευμένης καρδιάς:

Ὁ Χάρος!...

ΒΙΡΗΝΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

"ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑΣ,"

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὰ 53 54 55 56 καὶ 57 φύλλα)

Πρὸς ὄχλον.

Ἢ ζωὴ εἶνε μιὰ πηγὴ τῆς χαρᾶς.
Μὰ ὅπου ὁ ὄχλος πίνει μαζὺ ἢ βρόσκει εἶν' ἐκεῖ φαρμακωμένες ὁλές. Γιὰ πάντα καθαρὸν εἶμαι καλός· μὰ δὲν μπορῶ νὰ βλέπω τὰ μούτσουνα ποὺ τρίχουνε τὰ δόντια του; καὶ τῶν βρωμερῶν τὴ δίψα.

Ἐρριξαν τὸ βλέμμα τους κάτω στὰ πηγάδια, τότε μοῦ λήμπει ἀπ' τὰ βαθεῖα τῶν πηγιδιῶν ἐπάνω τὸ ἔλθρικό του γέλιο.

Τὸ ἀνικημένο τὸ νερὸ μοῦ τῶρουν φαρμακώσει, μὲ τὴ φιληθονία τους. Ἢ ἴταν τὰ βρωμερά τους ὄνειρα ἤθουν τὰ ὠνόμεσαν, φαρμάκωσαν ἀκρόν-καὶ τὰ λόγια.

Κι' ἡ φλόγα αὐτὴ ἀγαναχτᾷ καὶ μαίνεται σὰν βάζουν τῆς μουσακωμένης τῶν καρδιῶν στὰ κάρβουνα ἐπάνω καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ χορλάζει κι' ἀχνίζει καὶ τὴν ὥρα ποὺ ὁ ὄχλος ζυγώνει στὴ φωτιά.

Γλυκὴ καὶ παραώρμος γίνεται στὰ χέρια του ὁ καρπός.

Τὸ καρποφόρο δένδρο τὸ φυλλομαδὰ καὶ τὸ καταξεραίνει μὲ τὴ ματιά του.

Καὶ κάποιος ποὺ γύρισε τὸ πρόσωπό του ἀπ' τὴ ζωὴ, τὸ γύρισε μονάχ' ἀπὸ τὸν ὄχλο· γιατί δὲν ἤθελε μαζὺ του γιὰ νὰ μοιρασθῇ νερὸ, καρπός, καὶ φλόγα.

Καὶ κάποιος, ποὺ πόνερε στὴν ἐρήμου κ' ἐκεῖ μὲ τὰ ἄγρια τὰ θερὰ ὑπὲρ ἀπὸ δίψα, καὶ αὐτὸ γιατί δὲν ἤθελε νὰ πᾶν, νὰ καθίστη μὲ βρώμους, καμνιλιέρηδες ὀλόγυρα στὴ στέρα.

Καὶ κάποιος πούρθε σὰν χαλκωτὴς κι' ἔπεσε σὰν χαλάζι μὲς στὰ σπαρτά, αὐτὸς ἤθελε μονάχ' νὰ πατήσῃ μὲ τὸ πόδι του τὸν ὄχλο στὸ λαρόγγι καὶ νὰ τοῦ πρῶσῃ τὴν πνοή.

Δὲν εἶνε τούτη ἡ μουσικὴ ποὺ μ' ἐπνίξε περισσότερο, γιὰ νὰ μάθω αὐτὸς καὶ ἡ ζωὴ αὐτὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἔλθρε, ἀνάγκη ἀπὸ θάνατο κι' ἀπὸ σταυρομαρτύριο:

Μὰ ἐρώτησα μιὰ μέρα, καὶ παρατρίχα νὰ πνιγῶ ἀπ' τὴν ἐρώτησίν μου: πῶς ἔχει ἡ ζωὴ λοιπὸν ἀνάγκη ἀπὸ τὸν ὄχλο;

Εἶνε ἀνάγκη νάχουμε φαρμακωμένες βρόσces, καὶ βρώμικες φωτιές καὶ λερωμένα ὄνειρα, καὶ βρωμοσκυλῆνια μέ'. Ἐστὶ: ζωὴς τὸν ἄρτο;

Ὁχι, δὲν εἶν' τὸ μένος μου, ἡ ἀηδία μου εἶνε ποὺ μοῦχει φάει τὴ ζωὴ! Ἀχ, κουράστηκα συχνὰ ἀπὸ πνεῦμα, σὰν ἦρα πῶς κι' ὄχλος ἔχει κ' ἐκεῖνος πνεῦμα!

—Καὶ, τοὺς ἐξουσιαστάς ἐγύρισα τὴ πλάτη σὰν εἶδα τί δομαζοῦν τότε ἐξουσία: νὰ ἐμποροῦν πηλεύονται τὴν ἐξουσία—μὲ τὸν ὄχλο!

—Καὶ σὲ λαοὺς ἀνέμεσα κατόικησα ξενόγλωσσος ἐγὼ, καὶ μὲ ταῦτά τ' ἔπραξα γιὰ νὰ μὴ νοσήσω κι' ἀκούσω τὴν ἐμπροσκαπηλεία τους γιὰ τὴν ἑξουσία.

Καὶ κρατώντας τὴν μύτη ἀπελιπμένος διδάσκω ἀνέμεσα ἀπὸ κάθε χθὲς καὶ σήμερον. Ἀλήθεια τὸ κάθε χθὲς καὶ σήμερον βρωμαίει ἀπὸ ὄχλο ποὺ συγράφει.

Καὶ σὰν ἕνας σακάτης ποὺ ἔγινε τυφλὸς κουφός καὶ ἀλαλός: Ἔιστο κ' ἐγὼ πολὺ καιρὸ ἐξοῦσα γιὰ νὰ μὴ ζῶ μὲ τὴν ἐξουσία μὲ τῆς γραφῆς καὶ τὴν χαρὰ τοῦ ὄχλου.

Κουρασμένο καὶ προσεχτικὸ ἀνέβαινε τὸ πνεῦμά μου τῆς Σκῆλης. Ἐλεημοσύνης τῆς χαρᾶς ἦταν ἡ ξεκούρασί του, ἡ ζωὴ τοῦ τυφλοῦ περὶ αὐτὴ ἀκουμπιμένη στὸ ραβδί της.

Τὶ μοῦ συνέθετε λοιπόν; Πῶς λυτρώθηκα ἀπὸ τὴν ἀηδία; Ποιὸς μοῦ ξανάσκησε τὴ μάστι: πῶς πέταξα ψηλὰ ἐκεῖ ποὺ ὄχλος πᾶν κανένας δὲν κάθεται στὴ βρύση;

Ἢ ἀηδία μου αὐτὴ μοῦδωκε τὰ φτερά καὶ τὴ δύναμη ποὺ προαίσθάνεται τῆς πηγῆς; Ἀλήθεια ψηλὰ ἔπεσε νὰ πετάξω γιὰ νὰ ξαναῤῥω τὴν πηγὴ τῆς χαρᾶς!

ὦ, τὴν βροχή, ἀδελφοί μου! Ἔβω στὰ ψηλά ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς μοῦ ξεχειλίζει!

Καὶ μιὰ ζωὴ, ποὺ μαζὺ τῆς ὁ ὄχλος δὲν πίνει!

Παρὰ πολὺ δερμικτὰ μοῦ τρέχεις, πηγὴ τῆς ζωῆς! Καὶ συχνὰ ἀδειάζεις τὸ ποτήρι· γιατί ποθεῖς νὰ τὸ ξαναγεμίσεις!

Κι' ἀκόμη πρέπει νὰ μάθω νάχουμε κατὰ πῶς μετρημένα κι' ἡ καρδιά μου ἐπάνω σου σὰν ποτὶ μὲ τρέχει:

Ἢ καρδιά μου, ποὺ πάνω της τὸ καλοκαίρι μου καίει, τὸ ζεστό, τὸ σύντομο, τὸ λυπημένο, τὸ τρισμακάριο: πόσο ἡ καρδιά μου ἡ καλοκαιρινὴ ποθεῖ τὴ δροσιά σου, πηγὴ τῆς χαρᾶς!

Μακρὰ ἡ σιγανοπερπάτηχη τῆς Ἀνοιξῆς μου ὀλψη!

Καλοκαίρι ἔγινε δάκρυος καὶ μεσημέρι τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἐνα καλοκαίρι στὰ ψηλά μὲ κρύες πηγές καὶ τρισμακάρια ἡσυχία: ὦ ἔλατε, φίλοι μου, νὰ γίνῃ ἡ ἡσυχία αὐτὴ ἀκόμη πρὸ μακάριο!

Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄψος μας καὶ ἡ πατρίδα μας;

Ἢ κατοικία μας, ἐδῶ εἶνε πολὺ ψηλὴ καὶ ἀπόκρημη γιὰ τοὺς ἀκάθαρτους καὶ γιὰ τὴ δίψα τους.

Γιὰ ρίξετε τὰ καθαρά τὰ μάτια σας μὲς στὴ πηγὴ τῆς χαρᾶς μου, φίλοι μου! Δὲν θὰ ἐθολώνουν.

τὰν μὰ θὰ σὰς ἔβλεπε γελοῖαν μὲ τὴν καθαρότητὰ τῆς.

Ἰάμε ἀδέρφια, πᾶμε, νὰ χτίσουμε τρώγαν τοῦ Μέλλοντος: τὸ δένδρο καὶ τὰ μᾶ: φέρουν τὴν τροφή οἱ αὐτοὶ στὸ ῥάμφος!

Ἀλήθεια, καμμὴν τροφὴ δὲν θὰ τοῖμνῶσανε μαζὺ μας καὶ ἀκάθαρτοι νὰ φῶν, ἢ νὰ φῶν τῶν ἑλτρωναν φωτιά καὶ θάλασσα τὰ στόματά τους!

Ἀλήθεια δὲν ἔχομε καμμὴν κατοικίαν βολέψι ἐδῶ γιὰ τοὺς ἀκάθαρτους.

Στὸ σῆμα καὶ τὸ πνεῦμα τους θὰ γαίνονται, σὰν πάγος ἡ εὐτυχία μας!

Σὰν δυνατοὶ γιγάντες ποὺ πάνω τους ἡ Ζωὴ, γειτόνους νάχουμε τὴ ἀηδιάν, τὸν Ἰάμε, καὶ τὸ χιόνι.

Καὶ σὰν ἄγρια: δυνατὴς ἡ πᾶν ἀηδία, μὲ φορὰ νὰ τρέξω ἀναμειγνύομαι τοῦ καὶ μὲ τὸ Πνεῦμα μου νὰ σταματήσω τὴν πνοήν μὲ: τὸ διατὸς Πνεῦμα. Ἔτσι παθεῖ τὴ Μέλλαν μου.

Ἀλήθεια, ἕνας ἄερας δυνατὸς εἶναι ὁ Ζαράτοστρας σ' ὅλες τῆς ταπεινότητες, καὶ τέτοια συμβουλή δίνει στοὺς ἔθρους του, καὶ ἐπὶ αὐτῇ τί ποὺ φτύνει καὶ ξερονάει: προσέχετε, μὴ φτύνετε ἐνάντια τοῦ ἀνέμου!

Τάδε λέγει ὁ Ζαράτοστρας...

Ἀκούετε!

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΓΙΑ ΤΟΝ Κ. ΣΠΑΝΑΔΩΝΗ

Φίλε Νουμά,

Σ' ἐνὶ φύλλο τῆς «Ἀστραπῆς» ὁ Κ. Ν. Σπανιδιώτης ρωτᾷ ὅλη τὴν κατοικημένη γῆ μὲ τὸ χωριὸ μου τὸ Τεφθαρία, ἀν τὸν ξέρομε ἐφκολὸ ἢ δύσκολο ἀνθρώπο. Τὶ θίπναι τῆς ἄλλο ἀνθρώπινο γένος δὲν κατέχω γινεῖ ἴσως μίτε κἂν γνωρίζει τὴν ἱσχυρίαν τοῦ. Ἐγὼ ὅμως ἔτυχε νὰ μορφώσω κίπρι ἴδω δὲν ἔλθω εἶναι τώρα μερικὰ χρόνια ἐνὶ τὸν βιβλίον ἐδῶ στὸ χωριό. Γιατὶ θιπνίμαι πῶς αἴφω τὸ φυλλομέτρηση λίγακι σκεπτικῶς καὶ ἀνοίξω τὸ παρήθυρό μου καὶ τὸ πέταξω ὅσω πρῶτον κ' ἔπειτα κἀκῶν καὶ ἐγγραφα τ' ἀκόλουθο τὸ τρίστιχο:

Τοῦ σκύλου, ἡ φαντασία σου, τὴ μίτη μου θιπνίσει.

Ποὺ σκυοπᾶ ἀκαλίζει

Καὶ τὶς γωνιὰς μουρξίζει.

Κατὰ τὴν τότε γνώμην μου λατὼν πρέπει νὰ εἶναι ἐφκολὸς ὁ ἀνθρώπιμος. Μπορῶ ὅμως ἴσως καὶ νὰ πῶ πῶς τὸν κρίνουν αἴφω στὴν πρωτεύουσά σας. Γιατὶ οἱ φίλοι του, παρατηρῶ, τοῦ περάσανε μιὰ βελκίμα σαπουνιῶ ὡς γραμμένη τίχη ἀπὸ τὸ μεταφραστικὸν τῆς Ἰλιάδας. Ἀφ' οὗ δειχνεῖ πῶς αἴφω τὸν κρίνουν ὡς ἐφκολὸ ὄντιο ποὺ κατιπνίγει αἰχρότατα κίβδε λογιῶν κοροϊδίαν.

Κ. Τ.

ΟΙ ΤΑΡΤΑΡΙΝΟΙ

Φίλατε Νουμά,

Ἢ Μακεδονία καίγεται, οἱ Βούλγαροι κ' οἱ Βασιβουζοῦνοι σφάζουν καὶ ἀτιμάζουν τὰ τέφρα μας, κ' ἐμεῖς ὁδὸς τοῦ Μεσοῦραρος καὶ Τῶπ' ὁ ἔρος! Αἴμα ἑλληνικὸ χύνουν οἱ ἔθροι μας ἐκεῖ, εἰς ἀπάντη ἔρποντ' ἐδῶ ρεπεινῶν μεθυσμένοι διαδολωταί, στὴν ὕψα τῶν Ἀγγελο-πούλαρων! κ' ὁ